

være Tale om, at han vilde tage Spørgsmaalet under alvorlig Overvejelse. Dertil vil jeg sige, at naar Forholdet stiller sig saaledes, at vi anser hele denne Ordning for overflødig, vil vi naturligvis heller ikke gaa med til at bevilge 16 Mill. Kr. Jeg har stillet mit Ændringsforslag, som jeg har faaet Tilslutning til fra Socialdemokratiet, hvad jeg takker for, af rene Hensigtsmæssighedshensyn, fordi jeg var klar over, at hvis jeg stillede Forslag om at bortskære hele Beløbet, vilde der ikke være nogen Mulighed for at faa et saadant Ændringsforslag gennemført. Dette er Grunden til, at jeg nøjes med at stille Forslag om en Nedsættelse med 4 Mill. Kr.

Den højtærede Minister syntes, at jeg optraadte som Konsulent for Regeringen, og han føjede til, at gode Raad var dyre. Man vil dog ikke kunne paastaa, at dette Raad er dyrt, naar man vil spare 4 Mill. Kr. ved at følge det. Desværre er den højtærede Minister, som ellers har megen Respekt for Konsulenter, ikke tilbøjelig til at følge Raadet; men det forekommer mig, at dette gode Raad er langt fra dyrt, det aabner tværtimod en Mulighed for meget betydelige Besparselser. Derfor forstaar jeg ikke, at Ministeren afviser mit Forslag. Naar den højtærede Minister erklærede, at man den ene Gang efter den anden havde søgt, hvor der var Mulighed derfor, at nedsætte Militærudgifterne, kan jeg ikke være enig med den højtærede Minister. Det forekommer mig nemlig, at Muligheden for at nedsætte Militærudgifterne foreligger i dette Øjeblik; der er her en Mulighed, som den højtærede Minister og de Partier, der støtter ham, ganske undlader at udnytte, og det er fuldkommen urigtigt, naar han paastaar, at man har benyttet sig af enhver Mulighed for at nedsætte Militærudgifterne.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at sige til den højtærede Minister, der gav Anvisninger paa Fremtiden, at det er jo en udmærket Ting at give Anvisninger paa Fremtiden; men jeg holder nu paa det gamle Ord, som siger: „Een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget.“ Naar det antages, at Fremtiden rummer saa store Muligheder, begriber jeg ikke, hvorfor man ikke allerede paa nærværende Tidspunkt er i Stand til at benytte dem og nedsætte Bevillingen med det Beløb, jeg her har stillet Forslag om.

Den højtærede Minister sluttede med at sige, at naar vi skulde have en Hær, saa maatte den ikke være daarligt udrustet. Jeg har heller aldrig mistænkt den højtærede Minister for at nære Planer

i den Retning. Jeg har hele Tiden godt forstaaet — det fremhævede jeg ogsaa, da jeg første Gang havde Ordet —, at den Militærinteresse, den højtærede Minister har, er af den Beskaffenhed, at der ikke er Fare for, at Militærvæsenet skal komme til at lide noget under hans Styre.

Maa jeg sige et Par Ord til den ærede Ordfører (Maegaard). Jeg hørte jo meget vel, han sagde, at det var paa sit Partis Vegne, han fraraadede mit Ændringsforslag; og det beklager jeg meget, da det altsaa betyder, at man staar samlet mod den Nedskæring af de militære Udgifter, jeg her har foreslaaet. Det vil med andre Ord sige, at der ikke vil være Mulighed for at faa gennemført en efter min Opfattelse meget betimelig Besparselse. Den ærede Ordfører kom derefter ind paa at spørge mig, om jeg virkelig mente, der kunde være Rimelighed i, naar man havde foretaget Bestillinger rundt omkring i Udlandet, da at nedsætte Bevillingen saa stærkt, at man maaske ikke var i Stand til at klare sine Forpligtelser. Hertil vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at jeg havde ikke troet, man var saa let-sindig, havde jeg nær sagt, at foretage en hel Mængde Bestillinger af Militærapparater rundt omkring i Udlandet under de nuværende økonomiske Forhold; det forekommer mig at være fuldkommen urimeligt. Hvis Regeringen virkelig har foretaget saadanne Bestillinger rundt omkring i Udlandet under Forhold, der økonomisk set er saa vanskelige, at man maa skære ned paa Lønninger, paa sociale Udgifter alle Vegne, saa forekommer det mig at være fuldkommen urimeligt; og jeg havde, da jeg stillede mit Ændringsforslag, ikke tænkt mig Muligheden af noget saadant.

Det ærede Medlem kom endelig ind paa at omtale, at de Forhøjelser, der var foregaaet, jo var minimale, naar man tog Hensyn til Lovene af 1909. Det kan dog ikke være den ærede Ordfører ukendt, at der var foretaget en Mængde midlertidige Ændringer i Militærlovene af 1909, før vi fik Militærlovene af 1922.

Til sidst spurgte den ærede Ordfører, om jeg virkelig mente, man kunde indrette et Militærvæsen saadan, at Forsyningerne med militært Materiel skulde rette sig efter de økonomiske Forhold. Jeg maa svare det ærede Medlem, at saa letsindig har jeg virkelig været, jeg har altid troet, at det var de økonomiske Forhold, der var afgørende for Størrelsen af vore Militærbevillinger. Men jeg forstaar altsaa, at Partiet Venstre siger: De økonomiske Forhold spiller slet ingen Rolle; hvad det